

รัตติกาลรัก

1

พนมเทียน

NUMSAENG13 ภาค

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะคุณผู้อ่านทุกท่าน

ในที่สุดสำนักพิมพ์อรุณก็เผยแพร่ผลงานชุดโรแมนติกของพนมเทียนให้คุณผู้อ่านได้อ่านมาถึงเรื่องสุดท้ายแล้วค่ะ และผลงานที่นำมาเสนอปิดท้ายนี้ก็คือเรื่อง *รัตติกาลยอดรัก* ซึ่งเคยได้รับการดัดแปลงเป็นภาพยนตร์และละครมาแล้วเช่นกัน และมีภาคต่อจนจบบริบูรณ์ในชื่อ *รัตติกาลยา* ซึ่งจะเผยแพร่ตามมาหลังจากนี้ค่ะ

ในผลงานเรื่องสุดท้ายนี้ เป็นแนวที่ต่างจากสามเรื่องก่อนหน้า เพราะเป็นนวนิยายรักที่ผสมผสานความเป็นวิทยาศาสตร์และแฟนตาซีเข้าด้วยกัน ให้บรรยากาศโรแมนติกกลับ และชวนขบคิดไปถึงเรื่องที่อยู่พ้นไปจากสิ่งที่สายตามนุษย์มองเห็น เป็นเรื่องราวของ ‘จักรกฤษณ์’ ดร.หนุ่มที่มองเห็นสิ่งต่างๆ ที่คนทั่วไปมองไม่เห็นหลังผ้าตัดสมอง ตั้งแต่ภูตผีวิญญาณ ไปจนกระทั่งเชื้อโรคในอาหารในอากาศ นั้นทำให้เขาพยายามที่จะศึกษาเรื่องนี้อย่างจริงจังต่อยอดวิชาความรู้ที่เคยศึกษามาแล้ว ซึ่ง

ระหว่างที่ไปอยู่ในวังร้างเพื่อศึกษาและเขียนวิทยานิพนธ์เกี่ยวกับเรื่องลี้ลับนี้เอง ก็ได้พบกับสิ่งแปลกประหลาดอีกอย่างหนึ่ง นั่นคือสาวงามแสนชนที่จู่ๆ ก็โผล่มาทักถามการศึกษาของเขา ซึ่งเธอผู้นั้นไม่ใช่ทั้งคนและผี แต่เป็นอีก 'สิ่งหนึ่ง' ซึ่งลึกลับสมนาม 'รัตติกาล' ที่พาเอาใจชายหนุ่มคงแก่เรียนใช้ชีวิตอย่างปราศจากกิเลสประหนึ่งฤๅษีเช่นเขาสั่นคลอน...แม้จะพยายามจะปฏิเสธใจตัวเองเท่าไรก็ตาม

นอกจากเรื่องราวความรักโรแมนติกแล้ว เรื่องนี้ยังสนุกตรงที่พระเอกจะต้องคอยจัดการกับคนอื่น ๆ ที่คิดว่าเขาเป็นคนป่วยจิตเวช เรียนมากเกินไปจนสมองฟั่นเฟือน ก่อให้เกิดจากตลกขบขันเคล้าคลอกันไป เรียกได้ว่าสนุกครบรสค่ะ

จักรกฤษณ์จะศึกษาเรื่องลี้ลับที่ตามองเห็นได้อย่างไร และจัดการความรู้ลี้ลับที่ก่อตัวขึ้นในใจอย่างไร ระหว่างเขากับรัตติกาลจะเป็นเช่นไร ขอเชิญคุณผู้อ่านร่วมติดตามไปด้วยกันค่ะ

แล้วอย่าลืมกลับมาพบกันใน รัตติกาลยา ซึ่งเป็นภาคจบนะคะ

อรุณ

กราบเรียนคุณนาย

ผมกับเลขานุการของท่านเดินทางมาถึงสหรัฐเรียบร้อยแล้ว และได้ดำเนินการสืบสวนเรื่องคุณจักรกฤษณ์โดยด่วน พอจะประมวลข้อเท็จจริงได้ว่า ที่คุณจักรกฤษณ์มีสติพ้นเพื่อนไปในครั้งนี้ สาเหตุมาจากการหมกมุ่นคร่ำเคร่งต่อการศึกษาหนักเกินไป ครั่งสุดท้าย ภายหลังจากทำปริญญาดุษฎีบัณฑิตทางปรัชญาได้สำเร็จเมื่อปลายปีที่แล้ว ก็เริ่มศึกษาค้นคว้าต่อไปในแขนงจิตศาสตร์และวิญญาณศาสตร์ อันเป็นศาสตร์ที่ออกจะลึกลับเกินไป แล้วระยะดังกล่าวนี้เองสัญญาณวิปริตทางสมองก็ได้เริ่มสำแดงอาการขึ้นเป็นลำดับ

รายงานข่าวจาก ดร.สเวน เบอร์น ผู้เป็นเพื่อนสนิทของคุณจักรกฤษณ์เองแจ้งว่า เมื่อต้นเดือนมีนาคมที่แล้วมา ระหว่างที่เขาออกเดินป่าเพื่อแสวงหาสมุนไพรในดงดิบแคว้นลัคเนา ประเทศอินเดีย เขาได้พบคุณจักรกฤษณ์โดยบังเอิญอยู่รวมกลุ่มกับพวกโยคีและกำลังคร่ำเคร่งฝึกฝนในโยคศาสตร์ เมื่อสอบถาม

ก็ได้ความว่า คุณจักรกฤษณ์บุกบันเข้าไปพักแรมร่วมชมรมอยู่กับพวกโยคี เพื่อค้นคว้าในศาสตร์ลึกลับในบางสาขา และใช้เวลาเขียนวิทยานิพนธ์ขึ้นที่นั่น ยิ่งกว่านั้น ดร.เบอร์น ยังได้กล่าวว่า เขาอดที่จะประหลาดใจเสียมิได้ เมื่อได้เห็นคุณจักรกฤษณ์หมกมุ่นอยู่ในการบำเพ็ญสมาธิตามวิธีการอันเป็นแนวปฏิบัติของพวกโยคีอีกด้วย และเท่าที่เขาสังเกตเห็นอาการปฏิกิริยาของคุณจักรกฤษณ์ผิดแผกไปจากปกติมาก มีอาการวังค์เลือนลอยอยู่ลักษณะเดียวกับพวกโยคีเหล่านั้น เขาได้หยุดพักอยู่ที่นั่นเป็นเวลาถึง ๕ คืน เพื่อพูดจาหวานล่อมชักชวนให้กลับ แต่ไม่เป็นผล จึงต้องแยกมาก่อนเพราะธุระจำเป็น

หลังจากนั้นอีก ๓ เดือน ดร.เบอร์นจึงได้พบคุณจักรกฤษณ์อีกครั้งในสหรัฐฯ ในฐานะคนไข้หนักของโรงพยาบาลประสาท การพบครั้งนี้ คุณจักรกฤษณ์ไม่สามารถจะจำอะไรได้ทั้งสิ้น แม้แต่ตัวเอง อาการที่ปรากฏก็คือ เชื่องซึมเลือนลอย นานๆ จะพูดเพื่อเจ้อถึงเรื่องราวที่ไม่มีใครสามารถเข้าใจได้สักครั้ง ลักษณะอาการดังกล่าวนี้เรียกกันโดยภาษาสามัญว่า สติวิปลาสพั่นเพื่อน

จิตแพทย์และวิทยาศาสตร์ทางโรคจิตทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ในสหรัฐฯ ได้พยายามอย่างยิ่งที่จะเยียวยาแก้ไข ตลอด

ระยะเวลา ๓ - ๔ เดือนที่แล้ว แต่มองไม่เห็นความหวังเลยว่า
คุณจักรกฤษณ์จะกลับคืนสู่ปกติสภาพเหมือนเดิม หรือแม้แต่
อาการจะกระเตื้องขึ้น คงทรงอยู่ในอาการเดิมจนวินาทีสุดท้าย
ที่ผมได้กราบเรียนรายงานมานี้

ในฐานะที่คุณจักรกฤษณ์เป็นนักศึกษาชั้นสูง มีเกียรติ
ประวัติในการศึกษาค้นคว้าเยี่ยมยอด ชนิดที่นักศึกษาน้อยคนนัก
ที่จะเสมอเหมือน การวิปริตผันแปรทางระบบประสาทครั้งนี้ จึง
เป็นที่สนใจและห่วงใยของบรรดาคณาจารย์ ตลอดจนเพื่อน
นักศึกษาทั้งหลายอย่างยิ่ง โดยเฉพาะวงการวิทยาศาสตร์ทาง
จิตเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้โดยตรง ได้แสดงเจตจำนงแน่วแน่ที่จะ
รับเข้าทำการช่วยเหลือเต็มความสามารถ และเมื่อได้ประชุมกัน
แล้วในบรรดาผู้เชี่ยวชาญทั้งหลายก็มีความเห็นตรงกันว่า ไม่มี
วิธีใดที่จะรักษาให้หายขาดเป็นปกติดังเดิมได้ เว้นไว้จากวิธี
เดียว คือการผ่าตัดทางสมอง ซึ่งจะทำโดยคณะศัลยแพทย์
ประสาทผู้เชี่ยวชาญ ภายใต้อำนาจการของศาสตราจารย์
ดร.ไอสเนอร์ ชมิชด์ ผู้โดยแท้จริงก็คือ ท่านอาจารย์ผู้หนึ่งของ
คุณจักรกฤษณ์นั่นเอง ซึ่งถ้าการผ่าตัดครั้งนี้ได้รับการยินยอม
อนุญาต ก็จะได้กระทำการขึ้นที่สถาบันศัลยกรรมประสาทที่ทันสมัย
ที่สุดในโลก

สำหรับผม ในฐานะแพทย์ประจำครอบครัวซึ่งได้รับ
มอบหมายจากท่านให้มาดูแลอาการของคุณจักรกฤษณ์ ได้ร่วม
หารือกับท่านอาจารย์ชมิษฐ์แล้ว มีความเห็นตรงกันว่าบุตรชาย
คนเดียวของท่านมีทางเดียวที่จะหายได้ก็โดยวิธีดังที่ได้
กราบเรียนแล้ว อย่างไรก็ตาม การผ่าตัดสมอง ออกเป็นการ
เสี่ยงอยู่มาก แต่ถ้าไม่มีการเสี่ยงเลย คุณจักรกฤษณ์ก็จะตกอยู่
ในฐานะตายทั้งเป็นเช่นนี้ไปตลอดชีวิต ผมจึงกราบเรียนขอการ
ตัดสินใจขาดมาโดยด่วนว่าจะยอมให้คุณจักรกฤษณ์ได้รับการ
ผ่าตัดสมองที่นี้ หรือจะให้ผมนำตัวกลับประเทศไทยทั้งๆ ที่ยัง
ฟื้นเพื่อนอยู่เช่นขณะนี้

ว้จัน วุฒธิเดช

หมอวัจน์

ตกลงให้จักรกฤษณ์ทำการผ่าตัดสมองได้ ส่งข่าวให้
ทราบทุกระยะ ฝากจดหมายของฉันให้ศาสตราจารย์ชมิชต์ด้วย

ละไม

เรียน ท่านศาสตราจารย์ชมิชต์ ที่นับถือ

ดิฉันเป็นมารดาของ ดร.จักรกฤษณ์ อิศรลักษณ์
ลูกศิษย์ หรืออีกนัยหนึ่ง คนไข้ที่กำลังจะได้รับการผ่าตัดช่องสมอง
ภายใต้อำนาจการของท่าน ดิฉันเป็นคนรวยที่สุดคนหนึ่งใน
ประเทศไทย แต่จนลูกที่สุดเหมือนกัน เพราะมีเขาอยู่เพียง
คนเดียวในโลก ถ้าปราศจากเขาเสีย ดิฉันก็เปรียบเหมือนไม่มี
อะไรอยู่เลย เพราะฉะนั้น ไม่เพียงแต่ชีวิตของจักรกฤษณ์เท่านั้น

ที่กำลังรอการช่วยเหลือจากท่าน มันหมายถึงชีวิตของดิฉันด้วย
อีกคนหนึ่ง

ดิฉันจึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องกล่าวว่า มีความรู้สึก
ซาบซึ้งในบุญคุณและตกเป็นหนี้สักเพียงไหน หากท่านสามารถ
ช่วยชุบชีวิตลูกชายคนเดียวของดิฉันไว้ได้ในครั้งนี้

นางละไม อิศราลักษณ์

เรียน คุณนายอิสราลักษณ์

ข้าพเจ้าได้รับทราบข้อความในจดหมายของท่านแล้ว
ด้วยความขอบคุณ

การผ่าตัดสมอง จริงอยู่แม้จะไม่ถือว่าเป็นของใหม่
ในวิทยาศาสตร์การแพทย์ แต่ก็ยังจัดว่าเสี่ยงอย่างยิ่ง อย่างไรก็ตาม

ก็ตาม สำหรับกรณีนี้เราไม่มีทางเลือกอย่างอื่น ข้าพเจ้าขอถือโอกาสนี้ ขอเรียนให้ทราบอย่างจริงจังว่า ข้าพเจ้ารู้สึกเป็นเกียรติและเป็นงานครั้งสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุด ที่จะทำการผ่าตัดสมองของ ดร.อิสราลักษ์ณันเป็นบุตรชายคนเดียวของท่านในครั้งนี้ การเสี่ยงครั้งนี้ของข้าพเจ้า มิใช่เพียงแต่ในเหตุผลที่ว่า ดร.อิสราลักษ์ณัน เป็นศิษย์ที่ข้าพเจ้าสนิทสนมรักใคร่ที่สุดเท่านั้น ข้าพเจ้ายังตัดสินใจทำด้วยเหตุผลสองประการ คือ หนึ่ง พิสูจน์ให้โลกเห็นว่า วิทยาศาสตร์การแพทย์และศัลยกรรมประสาท กำลังจะมีอิทธิพลอยู่เหนือธรรมชาติ และ สอง ข้าพเจ้าต้องการสงวนชีวิตและมันสมองอันทรงคุณค่าของอัจฉริยะบุคคลอย่าง ดร.อิสราลักษ์ณันไว้ เพื่อว่า ความรู้ความสามารถของเขาจะได้ทำคุณประโยชน์ให้แก่โลกสืบไป

ข้าพเจ้าขอให้ความหวังไว้ว่า การผ่าตัดครั้งนี้ความปลอดภัยในด้านชีวิตย่อมมีอยู่ถึง ๘๐ เปอร์เซ็นต์ แต่การเปลี่ยนแปลงอย่างอื่นในระบบประสาทเกี่ยวข้องอันเป็นผลตามมามากมายหลังจากนั้น ข้าพเจ้ายังไม่อาจรับรองได้ อย่างน้อยที่สุด ข้าพเจ้าจะต้องสามารถเรียกร้องความทรงจำเดิมๆ ของเขาให้กลับคืนมา และขจัดความฝันเพื่อนวิปริตออกไปได้สำเร็จ ส่วนจะมากน้อยเพียงไรนั้น พระเจ้าองค์เดียวเท่านั้น ที่จะทรงทราบ

ขอให้พระผู้เป็นเจ้าทรงคุ้มครอง ดร.อิสราลักษ์ณ์

ศาสตราจารย์ ดร.ไอสเนอร์ ชมิชด์

นายแพทย์กำพล พชรินทร์ ปิดแฟ้มประวัติอันรวมอยู่กับ
สำเนาจดหมายติดต่อและโทรเลขเกี่ยวกับเรื่องราวทั้งหมดของ
คนไข้พิเศษของเขาลงช้าๆ พลังเอนหลังฟังพนักเก้าอี้เคาะนิ้ว
ลงกับขอบโต๊ะที่ทำงาน สายตาทอดจับนิ่งขึ้นไปบนเพดานห้อง
ใช้ความคิดหนักหน่วง

คนไข้รายนี้ ได้พิสูจน์ถึงผลอันศักดิ์สิทธิ์มหัศจรรย์ยิ่งของ
วิทยาศาสตร์การแพทย์ และศัลยกรรมประสาทออกมาอย่าง
เด่นชัด ด้วยการรอดชีวิตจากการผ่าตัดใหญ่ในช่องสมองโดย
ฝีมือราวเนรมิตของศัลยแพทย์ประสาทผู้ยิ่งใหญ่ของโลก

หลังจากพักผ่อนชั่วระยะเวลาหนึ่ง ผลก็ปรากฏออกมาว่า สุขภาพในทุกด้านของเขากลับคืน สัญญาณวิปลาศหรืออาการที่เรียกว่าวิกฤลจิตจนไม่สามารถจดจำได้แม้กระทั่งตนเองหมดสิ้นไป ความรู้สึกนึกคิด สติสัมปชัญญะและความรู้ความสามารถอันเป็นรากฐานเดิมก่อนที่จะฟื้นเพื่อนไป เกือบจะเรียกได้ว่ากลับคืนมาเหมือนเดิมครบถ้วน

ทว่าแต่แล้วปรากฏการณ์ผิดปกติสามัญชนชนิดหนึ่งที่เป็นอาการสำแดงขึ้นภายหลังจากฟื้นป่วย ทำให้มหาเศรษฐีนี้ผู้เป็นมารดาของเขาแสดงเจตจำนงอย่างแรงกล้า ขอร้องมายังสถาบันจิตแพทย์แห่งประเทศไทย ให้ช่วยทำการตรวจสอบค้นหาข้อเท็จจริงและบำบัดเยียวยาอีกครั้งหนึ่ง โดยตั้งงบประมาณไว้ให้อย่างไม่อัน ปรากฏการณ์ผิดปกติสามัญชนชนิดนั้น สตรีมีอายุผู้เป็นมารดา รวมทั้งผู้ใกล้ชิด กรณีอันเป็นประจักษ์พยานรู้เห็นทั้งหลาย ได้ลงความเห็นอย่างกลางแกลงตรงกันว่า อาการป่วยทางจิตประสาทของคนไขรายนี้ ยังไม่หายขาด อาการสำแดงออกในลักษณะวิกฤลจิตยังมีหลงเหลืออยู่เป็นบางครั้งบางคราว

“—บ่อยครั้ง ที่คนป่วยพูดและแสดงอาการปฏิกิริยาในลักษณะต่างๆ เพียงคนเดียว—”

นี่เป็นส่วนหนึ่งในคำรายงานของผู้ป่วยจากผู้ใกล้ชิด

“—ส่วนมาก อาการเช่นนี้ จะปรากฏขึ้นเมื่ออยู่ในที่สงบ เพียงคนเดียวโดยไม่มีใครอยู่ร่วมด้วย (ค้นพบอาการเช่นนี้ เพราะสงสัยและคอยลอบเฝ้าสังเกตดูอยู่) ไม่มีความสนใจกับ สภาพการเป็นอยู่ของชีวิตธรรมดา หันไปหมกมุ่นอยู่กับการศึกษาค้นคว้าอีกตามเดิม ถ่วงเวลาการทำงานกับกลุ่มนั้น สาวออกไปโดยไม่มีกำหนด—”

และโดยเหตุผลเหล่านี้ บุคคลผู้ถูกสงสัยว่าอาการป่วยทางจิตประสาทยังไม่หายขาด จึงถูกส่งตัวมาเป็นคนไข้พิเศษของเขาเป็นเวลาสองเดือนเต็มๆ แล้ว เป็นเหตุการณ์ภายหลังจากที่คนป่วยได้กลับจากการรักษาในต่างประเทศและกลับมาอยู่บ้านได้เพียงไม่กี่วัน

คนไข้รายนี้ เป็น ‘ไข้พิเศษ’ จริงๆ คือไม่เพียงแต่คุณนายผู้เป็นมารดาของเขาจะเป็นมหาเศรษฐีนี้ผู้ยิ่งใหญ่ร่ำรวยพอที่จะตั้งกองทุนมหาศาลไว้เป็นสาธารณกุศลให้แก่กิจการค้นคว้าวิจัยของสถาบันแห่งนี้เท่านั้น ข้าตัวคนไข้เองคือ นายจักรกฤษณ์ หรืออีกนัยหนึ่ง เรียกกันเป็นทางการว่าดอกเตอร์จักรกฤษณ์ อิสราลักษณ์ ผู้มีดีกรีอะไรต่ออะไรต่อท้ายยาวเหยียดราวกับ

บัญชีทางว่าวต่างๆ ที่อยู่ในวัยเพียงสามสิบเศษเล็กน้อย แท้ที่จริงก็คือเกลอเก่าของเขา คบหาสมาคมเล่นหัวกันมาตั้งแต่สมัยต่างยังเรียนชั้นประถมด้วยกัน

จักรกฤษณ์ อิสราลักษณ์ เข้ามาอาศัยนอนอยู่ในห้องพิเศษชั้นเดอลุกซ์ของโรงพยาบาลแห่งนี้ พร้อมทั้งยอมมอบตัวให้อยู่ในความดูแลของเขาอย่างคนที่แสนจะเอือมระอาต่อสิ่งแวดล้อมทางบ้าน เพราะคุณแม่และผู้ใกล้ชิดทั้งหลายยังมองเห็นเขาเป็นคนบ้าอยู่ตามเดิม

วันแรกที่ถูกส่งตัวเข้ามา พอมองเห็นหน้าหมอกำพล จักรกฤษณ์ก็ทำหน้าที่เหมือนกินน้ำมันละหุ่ง

“เอายังไงก็เอากัน ฉันจะไม่อยากจะขัดใจคุณแม่”

คนไข้บรรดาศักดิ์ขุนอุปได้ยินเฉพาะสองต่อสองหน้านี้นิ่งคิดขมวดแล้วหัวเราะหึๆ ออกมา

“เดี๋ยวท่านจะหาว่าฉันบ้าหนักเข้าไปอีก เพราะมีจิตวิทยาเกี่ยวกับคนบ้าอยู่อย่างหนึ่งซึ่งใครๆ จะรู้ว่า คนบ้านั้นพยายามจะปฏิเสธอยู่เสมอว่าตนเองไม่ได้บ้า ก็คงเหมือนกับคนเมา ที่ไม่อยากจะให้ใครว่าเมานั้นแหละ เมื่อท่านจะส่งฉันให้

มาเป็นคนไข้ของแกสัปดาห์ แกก็ลองรับฉันไว้รักษาดูหน่อย
เป็นไร จัดการเรื่องที่อยู่ทีกินของฉันให้เรียบร้อยก็แล้วกัน ดีแล้ว
ฉันจะได้สมมติตัวเองว่ามาเช่าแฟลตหรือโรงแรมอยู่เป็นอิสระ
ห่างๆ จากท่านเสียหน่อย ข้ายังมีแกมาคอยเป็นข้ารับใช้
ใกล้ชิด มันโก๋หยอกไปเสียเมื่อไหร่ พับผ้า!”

“แกรู้สึกตัวบ้างไหม ว่าอาการของแกเป็นอย่างไร
กฤษฎณ์?”

หมอกำพลถามอย่างจริงจัง ขณะที่พยายามสำรวจสีหน้า
แววตาของคนไข้อย่างพิถีพิถัน

“แกรู้สึกว่ามีอะไรผิดปกติเกิดขึ้นกับตัวเองบ้างหรือเปล่า
ภายหลังการผ่าตัดคราวที่แล้ว?”

จักรกฤษฎณ์หัวเราะอยู่ในอาการเดิม เอื้อมมือมาผลักอก
หมอเบาๆ

“ถามอีกแล้ว! บอกแล้วว่าไม่ต้องถาม คนบ้านะก็รู้อยู่ว่า
มันไม่มีวันยอมรับว่ามันบ้าหรอก แกมีภูมิปัญญาจะตรวจสอบ
ฉันอย่างไร ก็เชิญตรวจเอาเองเหอะ ขออย่างเดียว อย่าจับฉัน

ถ่ายยาแล้วก็แล้วกัน ฉันเกลียดอาการท้องเสียแล้วต้องวิ่งเข้าห้อง
ส้วมบ่อยๆ”

โดยปกติ แต่ไหนแต่ไรมาแล้ว จากความเคยชินใกล้ชิด
สนิทสนมรู้นิสัยกันมาก่อน กำพล พัทธินทร์ รู้ดีว่าสหายของเขา
มักจะมีอารมณ์ขันร้ายแรงอยู่เสมอ แม้จะดูคร่ำเครียดจริงจังใน
ขณะที่เรียนก็ตาม และยามนี้ เขาก็เห็นอารมณ์ขันของสหายโดย
เปิดเผย นัยน์ตาของ ดร.หนุ่มทางปรัชญาแจ่มใสเป็นประกาย
สุขภาพโดยทั่วๆ ไปก็สมบูรณ์ มองไม่เห็นวีแววของสัญญาณ
วิปลาตใดๆ หลงเหลือค้างให้สำรวจพบเลย

สามวันแรก ที่จักรกฤษณ์เข้ามาอยู่ในโรงพยาบาล
ภายใต้การดูแลตรวจสอบใกล้ชิดของเขา นายแพทย์กำพลรู้สึก
ขันอย่างยิ่ง ในข้อที่ว่า เหตุไฉนมารดาของผู้ป่วยจึงยังหลงคิด
อยู่ว่า บุตรชายคนเดียวของตนมีอาการแสดงออกของความบ้า
อยู่อีก เจ้าเกลอเก่าเพื่อนสนิทของเขาคนนี้ จริงอยู่แม้หมอมจะ
เคยเสียสติพันเพื่อนไปถึงขนาดจำตัวเองไม่ได้ แต่เดี๋ยวนี้ โดย
การผ่าตัดในช่องสมองและบำบัดเยียวยาก็เห็นได้ว่า อาการนั้น
หายขาดเป็นปลิดทิ้งแล้ว

บางที คุณนายละไม ผู้เป็นมารดาของจักรกฤษณ์เอง
นั้นแหละ ที่จะกลายเป็นโรคประสาทไปเสียเอง เพราะมัวห่วง
กังวลต่อลูกชายโทนจนเกินไป—หมอกำพลเคยรำพึงกับตนเอง

ทว่า แต่แล้วพอดตกบ่ายของวันที่สี่ หมอกำพลชักเอะใจ
อย่างไรพิกล

บ่ายวันนั้น เขาก้าวเข้าไปในห้องของคนไข้ ขณะนั้น ดร.
หนุ่มทางปรัชญาและศาสตร์อะไรต่ออะไรอีกหลายแขนง กำลัง
นอนไขว่ห้างสูบบุหรี่อ่านหนังสืออยู่บนเตียง พอได้ยินเสียง
ฝีเท้าเขา เหลือบตาขึ้นเห็นเท่านั้น ก็พรวดพราดกระโดดลุกขึ้น
จากเตียง ร้องเอ็ดตะโรไวยวายลั่นออกมา

“เฮ้ย! กำพล ระวัง...ไอนั้นมันกำลังจะทำอะไรแกอยู่ข้าง
หลัง!”

พร้อมกับตะโกนอย่างตื่นเต็นลุกลนเช่นนั้นแล้ว
จักรกฤษณ์ก็กระโจนลงจากเตียงอย่างรวดเร็ว พุ่งปราดไปทาง
เบื้องหลังของเขา ชกซ้ายป่ายขวาสุดลูกไปใส่อากาศเป็นพัลวัน
ปากก็สบถคำขมขมเถและทำท่าย รวากับกำลังต่อสู้กับอะไร
สักอย่างหนึ่ง

นายแพทย์กำพลยื่นตะลิ่งอำปากค้ำง พอได้สติเขาก็คิดว่า
ตัวคนไข้ไว้มัน ร้องเรียกเขย่าโดยแรง จักรกฤษณ์ดูเหมือนจะ
รู้สึกตัวขึ้นมาในขณะนั้น ยืนหายใจหอบๆ กะพริบตามองดูหน้า
เขาด้วยสีหน้าพิกล แต่ยังไม่วายที่จะกวาดสายตาไปในอากาศ
อันว่างเปล่ารอบๆ ตัวนายแพทย์อย่างระแวงเหมือนจะจับการ
เคลื่อนไหวของอะไรที่มองไม่เห็น

“จักรกฤษณ์!”

เขาเรียกชื่อคนไข้หนุ่มอันเป็นสหายหนักๆ จ้องตา
ไม่กะพริบ

คนไข้ยิ้มเจื่อนๆ อีกอ้ากอยู่ครู่ก็ยกไหล่ บอกเรียบๆ ว่า

“ขอโทษที่ ฉันไม่ได้คลังอะไรขึ้นมาอย่างที่แกเข้าใจหรอก
อย่าตกใจไปเลย”

ว่าแล้วก็ทำท่าจะกลับไปนอนบนเตียงตามเดิม แต่กำพล
ไม่ยอมปล่อยแขน เรียกชื่อจ้องหน้าซ้ำ เหมือนจะเตือนให้รู้ตัว
คนไข้ถอนใจเฮือก สิ้นหัวไปมา

“โธ่วัย ฉันจำตัวเองได้หรรณำหมอ บอกวำไม่ได้บ้ำ
แล้วกันแะะ เลิกสนใจเสียเถอะ”

เสียงนั้นกล่าวออกมาอย่างหงุดหงิด สะบัดแขนเขำออก
กระโดดกลับไปนั่งที่ขอบเตียงตำเดิม สีหน้าแสดงควำมอึดอัด
กังวลใจเร้นลับ หมอกำพลเดินตำเขำมำเอื้อมมือไปจับปลำย
คางเขำเสยขึ้นให้เผชิญกับสำยตำ แต่จ้กรกฤษณ์กลับร้อง
โวยวำยขึ้นมำอีก บัดมือออกไปโดยแรง ผงะหน้าหนีด้วยอำกร
หวาดกลัวขยะเขยง

“ฮือยย! ไอนี้มือโสโครกจริง ตัวอะไรต่อมิอะไรได้ยุบยับ
ไปหมด ไป! ไปเอำกอฮอส์ล้งมือเสีย แบ็คทีเรียทั้งนั้น!”

กำพลหน้าสลดขริมลงในบัดนั้น มอญดูเพื่อนด้วยควำม
สมเพช ครำงออกมาเบำๆ

“เสร็จ! เพื่อนเรำไปบ้ำนเสียแล้วจริงๆ ด้วย เอ...ก็เห็นดีๆ
แล้ว”

“ฉันไม่ได้บ้ำ โธ่วัย!”

คนไข้แผดเสียงก้องไปทั้งห้อง กระโดดลุกขึ้นยืนเดิน กระสับกระส่ายไปรอบๆ ห้อง แล้วปราดเข้ามาหยุดยืนอยู่ตรงหน้าหมอ ผู้จ้องไม่กะพริบตาอยู่ทุกฝีก้าว

“—แกไม่มีวันเข้าใจหรอก หมอ—”

เขาพยายามพูด พร้อมทั้งยกมือขึ้นโบกไปมาเหมือนจะหาทางอธิบาย แต่มันดูวุ่นวายสับสนไปหมดในสายตาจับสังเกตอย่างระมัดระวังของนายแพทย์

“—ฉันไม่รู้จะอธิบายกับแกอย่างไรได้ถูก ฉันมองเห็น! เห็นอะไรต่ออะไรที่หมอโรคประสาทอย่างแก และทุกๆ คนมองไม่เห็น แต่ฉันก็ไม่กล้าบอกแกว่าฉันเห็นอะไร ไม่ใช่แต่แกเท่านั้น ต่อให้ใครฉันก็บอกไม่ได้ เพราะฉะนั้น พวกเขาทั้งหลายจึงพากันหาว่าฉันบ้า แกลองคิดดูนะ แต่มันอยู่ในน้ำกับปลา แต่เราสามารถขึ้นบกได้ เวลามันคลานขึ้นมาบนบก พบเห็นอะไรเข้าแล้วมันกลับลงไปในน้ำ บอกกับปลาว่ามันได้เห็นอะไรบ้าง บนบกที่มันขึ้นมา ต่อให้เต่าบอกปลายังไง เจ้าปลาก็ไม่มีวันที่จะเข้าใจหรือยอมเชื่อได้ เพราะเต่าไม่มีทางพิสูจน์ เต่าไม่มีทางจะจุดปลาให้ขึ้นมาเห็นอะไรบนบกได้เหมือนมัน...”

แล้วคนไข้ก็ตอบที่อกตนโดยแรง

“...รู้ไว้เสียด้วย ฉันคือเต่า และแกคือปลา เข้าใจ?”

บ่ายวันนั้น บุรุษพยาบาลร่างกำยำสี่คน ถูกเรียกเข้ามา ช่วยกันจับคนไข้ไว้ หมอกำพลรายงานด่วนไปยังผู้อำนวยการ และปัจจุบันทันด่วนนั้น คณะจิตแพทย์ในโรงพยาบาลทั้งหมดก็ ถูกเรียกเข้าประชุม ทำการตรวจสอบภาวะทางจิตและประสาท ของคนไข้อีกครั้งอย่างกวัดขั่นจริงจัง

มันเป็นเรื่องอัศจรรย์อยู่ครามครัน ผลของรายงาน วิเคราะห์จิต ปรากฏว่าไม่มีอาการใดที่จะสื่อให้เห็นว่า คนไข้ วิกลจริตพ้นเพื่อนไปเลย ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในปกติสภาพ เรียบร้อยดี

การทดสอบ ไอ.คิว. อันเป็นการสอบระดับเชาวน์ปัญญา ซึ่งเป็นการตรวจขั้นสุดท้าย ก็ให้ผลชนิดที่ทำให้คณะจิตแพทย์ ทุกคนอึ้งไป จักรกฤษณ์ อิสราลักษณ์ ผู้อยู่ในฐานะคนป่วยโรค ประสาท มีระดับเชาวน์ปัญญาอยู่ในขั้นสูงลำดับอัจฉริยชน ซึ่งเป็นระดับเดิม ไม่ได้ลดหย่อนเปลี่ยนแปลงไป

คืนนั้น หมอกำพลเข้าไปเยี่ยมคนไข้ของเขาอย่างมีนัยง
ไม่อาจเข้าใจอะไรได้ จักรกฤษณ์นอนหัวเราะร่าอยู่ก่อนแล้ว และ
คงจะหัวเราะเยาะเขานั้นเอง

“ไง? พ่อหมอจำ จะให้ฉันย้ายจากโรงพยาบาลประสาท
ไปอยู่โรงพยาบาลสมเด็จฯได้หรือยัง?”

“แกไม่ได้บ้า—”

หมอพูดต่ำๆ ขณะที่ลดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ใกล้ๆ

“—ไม่ได้เป็นอะไรสักอย่าง แต่ทำไมแกถึงทำอาการปฏิกิริยา
หรือการพูดจาเหมือนคนบ้าอย่างนี้ หา?”

จักรกฤษณ์เอานิ้วจิ้มหน้าอกเขาโดยแรง ทำหน้ายักษ์
เข้าไปใส่

“ก็เพราะแก รวมทั้งหมอทั้งหมดที่ตรวจสอบฉัน มัน
กลายเป็นบ้าไปหมดนะซิ!”

หมอกำพลถอนใจยาว โคลงศีรษะซ้ำๆ อย่างตัดสินใจ
อะไรไม่ถูก ในที่สุดก็หัวเราะจืดๆ

“ถามจริงๆ เกอะ กฤษณ์ ทำไมเมื่อตอนบ้ายนี้แกถึงทำ
อาการพิกลยังกะคนบ้ายังงั้น แกทำให้ฉันใจหายหมด”

คนไข้นุ่มนึ่งไปนาน ตามองกราดผ่านไปมาในอากาศ
อันว่างเปล่า แม้มริมฝีปากเล็กน้อย แล้วก็เปลี่ยนมาจับอยู่ที่
ใบหน้าของเพื่อน ผีนย้ม พลังเอ๋ยขึ้นเบาๆ น้ำเสียงจริงจังขึ้น

“อย่าเพิ่งให้ฉันอธิบายอะไรเลยหมอ ถ้าฉันอธิบายเสีย
เดี๋ยวนี้ แกจะเดือดร้อนวังหนีไปยืนอยู่นอกห้อง แล้วก็แหกปาก
เรียกบุรุษพยาบาลให้มาจับตัวฉันอีกเหมือนเมื่อตอนบ้าย”

“ตั้งแต่ผ่าตัดสมองมานี้ แกเป็นคนประหลาดๆ ยังไงพิกล
นา เพื่อนยาก มีอะไรวิปริตผิดสามัญยังงั้นบอกไม่ถูก จะเรียกว่า
อาการของคนเสียสติก็ได้ ทั้งๆ ที่ตัวแกเองก็ไม่ได้บ้า”

จักรกฤษณ์เอื้อมมือมาตบไหล่หมอกำพลเบาๆ หัวเราะ

“เอาละๆ อย่าทำหน้ากลุ้มอกกลุ้มใจยังงั้นไปเลยหมอ
ต่อไปนี่ฉันจะไม่แสดงอาการที่แกหาว่าบ้า ให้แกหรือใครๆ เห็น
อีกแล้ว ฉันก็รู้เหมือนกันว่า แกน่าจะเข้าใจเช่นนั้น แต่ฉันไม่อยู่
ในฐานะที่จะอธิบายอะไรให้ใครฟังได้ทั้งสิ้น พูดยังไม่ได้จริงๆ ขึ้นพูด
ออกไปเมื่อไหร่ ฉันก็เห็นจะต้องย้ายจากโรงพยาบาลประสาทไป

อยู่ปากคลองสานเมื่อนั้น มันไม่เป็นการสนุกนักที่คนไม่ได้บ้า แต่ถูกบังคับให้ไปอยู่โรงพยาบาลคนบ้า”

เขาเว้นระยะไปครู่ ก็กล่าวต่อมาด้วยน้ำเสียงที่เคร่งขรึม
ลง

“—บางที บุคคลแรกที่ผมจะอธิบายให้ทราบได้ก็คือ ศาสตราจารย์ซมิชต์ อาจารย์ผู้ทำการเลื่อยกะโหลกหัวให้ฉัน ขณะนี้ฉันก็ได้เขียนรายงานละเอียดที่สุดเรียนไปยังท่านแล้ว ถ้าท่านคิดว่าฉันบ้าไม่หาย ก็แล้วไป แต่ถ้าท่านสนใจและไม่คิดว่าฉันบ้า ท่านก็อาจมาพบฉัน และฉันพร้อมแล้วที่จะพิสูจน์ให้ท่านเห็นในปรากฏการณ์พิสดารที่เกิดขึ้นกับฉันภายหลังการผ่าตัด”

“แກຣູ້ຕົວໄໝ ວ່າແກ່ກຳລັງມີອະໄລີກລັບເລືອເກີນ—”

นายแพทย์พูดเหมือนจะรำพึงกับตนเอง ตายังจับนั่ง
ประสานตาของคนไข้อยู่เช่นนั้น

“ในทรรชนะของจิตแพทย์ เราขอเรียกปฏิกิริยาชนิดนี้
ของແກ່ວ່າ ‘ลี้กัลบ’ เพราะเราพิสูจน์ได้แล้วว่าແກ່ไม่ได้บ้า”

ดร.หนุ่มยิ้มอีกครั้ง ตาเกรดดูบวบไปมาในอากาศอยู่ตามเดิม เหมือนจะจับมองการเคลื่อนไหวอะไรสักอย่างหนึ่ง หมอกำพลขมวดคิ้ว เริ่มอึดอัดใจในอาการของเพื่อน แล้วค่อยๆ เหลียวตาม ทันใดก็บังเกิดอาการขนลุกชูขึ้นด้วยความรู้สึกประหลาดๆ ที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ทั้งๆ ที่เขาก็มองไม่เห็นอะไรเลย นอกจากเฟอร์นิเจอร์อันเป็นส่วนประกอบของห้อง

“ก็ถูก จะเรียกว่า ‘ลึกลับ’ ก็ได้—”

เสียงของคนไข้เบาเหมือนกระซิบกับตนเอง ยกมือโบกไปมาในอากาศว่างเปล่า แล้วยิ้มออกมาอย่างประหลาด

“เพราะโลกนี้ จักรวาลนี้ มันล้นเต็มไปด้วยสิ่งลึกลับที่ไม่อาจมองเห็นด้วยสายตาเปล่า เว้นไว้เสียแต่เราจะมีเลนส์พิเศษส่องเข้าไปยังสิ่งเหล่านั้น กำพล แกคิดว่าโลกนี้มีอะไรอยู่เฉพาะที่สายตาสามัญธรรมดาของเราจะมองเห็นเท่านั้นเองหรือ?”

“แกหมายถึงอะไร ฉันไม่เข้าใจ”

หมอตรงออกมาอย่างพิศวง

“ไม่ต้องอะไรหรอก พวกจุลินทรีย์หรือเชื้อไวรัสนี่แหละ
แถมองมันเห็นด้วยตาเปล่าทั้งนั้นหรือ นอกจากจะผ่านกล้อง
จุลทรรศน์ กระแสคลื่นเสียงล่ะ เรามองเห็นกันหรือ ก็เปล่าทั้งสิ้น
โมเลกุล ปรมาณู อากาศหรือส่วนที่เล็กปลีกย่อยที่สุดของสสาร
เราไม่สามารถจะมองเห็นด้วยตาเปล่า แต่เรารู้ว่ามันมีตัวตน
มีพลังงาน เสียงก็เหมือนกัน เสียงบางชนิดมีความถี่สูง
จนกระทั่งโสตประสาทสามัญของมนุษย์ไม่สามารถจะรับได้ แล้ว
เราก็คิดเอาเองง่ายๆ ว่า คงไม่มีเสียงนั้นๆ เพราะหูเราฟังไม่ได้
ยิน ทั้งๆ ที่มันก็อาจดังอยู่รอบๆ ตัวเรานี้แหละ”

กำพลซอยเปลือกตาอย่างงงๆ

“แกยิ่งพูด ฉันก็ยิ่งงงใหญ่ นี่แกตั้งใจจะหมายความว่า
แกได้เห็นในสิ่งที่สายตาสامัญของมนุษย์ทั่วไปไม่อาจเห็นได้
นั้นหรือ”

“ไม่เพียงแต่เห็นเท่านั้น บางขณะยังดันได้ยินเสียงเสียอีก
ด้วย!”

จักรกฤษณ์ตอบเสียงลึกลงในลำคอ สีหน้าของเขา
เปลี่ยนแปลงไปอย่างชนิดที่สหายผู้เป็นนายแพทย์ของเขาเริ่ม
รู้สึกสับสนร้อนสับสนหนาวขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก

“ไหน แกล้งบอกฉันซิ แกเห็นอะไร?”

“ก็เห็นในสิ่งที่แกหรือใครๆ ที่หาว่าฉันบ้า ไม่สามารถจะ
เห็นและไม่อาจเชื่อได้นะซิ!”

“ก็นั่นแหละซิ มันคืออะไร?”

คนไข้นั่งหน้าซ้ๆ จุกหูหึ้น ฟันคว้นซ้ๆ เคี้ยวหน้า
เยียบเย็นเครื่องขมิลงอีก ดูลึกลับยิ่งขึ้น

“ฉันบอกแล้ว ว่าฉันบอกแกไม่ได้หรอก ว่าฉันเห็น
อะไรบ้าง—บอกไม่ได้จริงๆ—”

แล้วก็ชี้นิ้วไปที่ขมับของตนเอง ตาหรีลง

“ศาสตราจารย์มิชต์เลื่อยกะโหลกหัวของฉันออกหรือค้น
อะไรต่ออะไรในสมองของฉันบ้างก็ 모르 วัตถุประสงค์ของท่านก็
คือ ต้องการให้ฉันหายบ้า และนำเอาความทรงจำเก่าๆ ของฉัน
กลับคืนมา เสร็จแล้ว ฉันไม่เพียงแต่จะหายบ้าหรือจำตัวเองได้

เหมือนเดิมอย่างเดี๋ยวนั้น ประสาทตาและประสาทหูมันเกิด
กลับตาลปัตรยังงี้ก็ 모르 ด้นมองเห็นอะไรต่ออะไรุ่นวายไป
หมด ท่านคงจะไปเชี่ยถูกประสาทที่เกี่ยวโยงอยู่กับส่วนที่เห็น
และได้ยินนี้ ทำให้ฉันรู้สึกตนเองเหมือนคนบ้า เพราะด้น
มองเห็นและได้ยินในสิ่งที่คนทั่วๆ ไปเขาไม่เห็น ไม่ได้ยิน บางที่
ฉันอาจบ้าไปจริงๆ อีกครั้งหนึ่งก็ได้ หมอ เพราะสิ่งใดก็ตาม
ที่มันผิดปกติไปกว่าสามัญคน เขาก็เรียกกันว่าบ้าอยู่แล้ว—”

ทันทีนั้น จักรกฤษณ์ก็หัวเราะขึ้นเหมือนจะกลบเกลื่อน
เดินไปรินบรินตีสลงแกวดยกขึ้นดื่ม พลังกล่าวเรื่อยๆ ต่อมา
ปนหัวเราะว่า

“เป็นยังงี้ ฉันพูดอะไรเลอะเทอะไปใหญ่ไหม เอาเถอะ
ไม่ช้าก็เร็ว ฉันคงจะพิสูจน์ให้แกรู้ความจริงได้สักวันหนึ่ง ขณะนี้
ขอให้แกพิจารณาว่าฉันบ้าไปพลงๆ ก่อน ฉันจะไม่ค้ดง้างแกตัว
อย่างใดทั้งสิ้น”

“เอาจ้ดีกว่า จักรกฤษณ์—”

ภายหลังจากนึ่งเจียบไปครูใหญ่ หมอกำพลก็เอย่ขึ้น
อย่างอ่อนโยน เดินเข้ามาตบไหล่

“แกจะลองให้ฉันใช้วิธีสะกดจิตดูไหม?”

คนไข้หัวเราะออกมาลั่นห้อง

“พิโซ! เล่นกลอีกแล้ว...มันเรื่องอะไรที่ฉันจะมายอมให้แก เล่นกลให้ดู ปล่อยให้แกหลอกร้อฉันอะไรในใจฉันออกมาเหมือน หลอกเด็ก ฉันเคยแต่สะกดจิตคนอื่น แต่ไม่เคยให้ใครสะกดจิต ฉันเลย และถึงเดี๋ยวนี้ก็เหมือนกัน ฉันเองก็มีความชำนาญพอสมควรที่จะรักษาคนเป็นบ้าได้ แต่แล้วฉันก็กลับกลายเป็น ผู้ที่ต้องถูกรักษาโดยแก”

คืนนั้นนายแพทย์กำพล เอาคนไข้ของเขาออกไป รับประทานอาหารนอกโรงพยาบาล ดูหนังรอบดึก และไปดื่มต่อ ที่ราตรีสโมสร ตลอดเวลาเฝ้าสังเกตอาการอยู่ไม่คลาดสายตา

จักรกฤษณ์ อิสราลักษณ์ คนไข้ประสาทของเขาเป็นปกติ ทุกอย่าง ไม่มีอาการผิดปกติใดๆ ส่อให้เห็นเลย

กำพล พัชรินทร์ ตกอยู่ในภวังค์คิดไตร่ตรองทบทวนในอาการ คนไข้พิเศษของเขา ไม่อาจวินิจฉัยชี้ขาดลงไปได้ว่า คนไข้

อันเป็นเพื่อนสนิทของเขาเองรายนี้ ตกอยู่ในอาการเซ่นไรกันแน่ พฤติการณ์และข้อเท็จจริงดูมันจะขัดแย้งกันตลอดเวลา ถึงแม้ บัดนี้อาการทุกสิ่งทุกอย่างของจักรกฤษณ์จะอยู่ในปกติสภาพ แต่นายแพทย์ก็ไม่อาจลืมหิริยาท่าที ตลอดจนคำพูดอันพิลึกๆ ของเขาในบ่ายวันนั้นไปเสียได้ เพราะมันเป็นอาการแสดงออก ของคนเสียจริตชัดๆ ทั้งที่ก็พิสูจน์ออกมาแล้วโดยหลักการและ ทฤษฎีว่า จักรกฤษณ์ อีสราลักษณ์ ไม่ได้ฟื้นเพื่อนวิปริตไป

เขาพลิกเปิดแฟ้มประวัติของคนไข้อันมีรายงานโดย ละเอียดของศัลยแพทย์ผู้ทำการผ่าตัดสมองรวมอยู่ด้วยขึ้นมา ตรวจสอบพิจารณาอีกครั้ง แล้วก็มาชะงักนั่งอยู่ที่รายงาน ตอนหนึ่ง อันเป็นบันทึกของศาสตราจารย์ไอสเนอร์ ชมิชต์ เอง

จริงอยู่ การผ่าตัดในช่องสมองของคนไข้รายนี้จะ เรียบร้อยลงด้วยความสำเร็จอย่างน่าพอใจ แต่เรายังมีความ ลังเลไม่อาจให้การยืนยันได้ว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในระบบประสาท จะปกติเหมือนเดิมทุกอย่างหรือไม่ การแก้ไขเคลื่อนย้ายใน ระบบสมอง แม้จะพยายามกระทำอย่างระมัดระวังถึงถ้วนเพียงไร ก็ตาม ย่อมจะหลีกเลี่ยงการกระทบกระเทือนเสียมิได้ สิ่งที่เรา

กังขาอย่างยิ่งคือ ระบบจักษุประสาทอันหมายถึงสายตา ซึ่งมี
ส่วนสัมผัสอันละเอียดอ่อนเกี่ยวเนื่องกับมันสมอง คนไข้อาจมี
ความวิปริตขึ้นทางประสาทตา และกลไกของการสะท้อนภาพ
ขึ้นไปสู่สมองได้เท่าๆ กับที่อาจเป็นปกติเหมือนเดิม เขาอาจ
สายตาสั้นลง-ยาวขึ้น-เอียง หรือตะแคง หรือเกิดวิปริตผิดแผก
ขึ้นในอาการใดๆ เป็นสิ่งที่จะต้องรอคอยดูผลและวิเคราะห์
ทดสอบในเวลาต่อไป...

“ความวิปริตทางประสาทตา—”

นายแพทย์กำพลพิมพ์ หวัคิ้วขมวดเข้าหากันอย่าง
ใคร่ครวญ

“เอ มันจะเป็นไปในทำนองไหนกันนะ สงสัยแต่ว่า
ศาสตราจารย์ชมิชต์จะพูดเชื่อบ้างในสมองของจักรกฤษณ์ออก
ไม่หมด เหลือเศษตกค้างอยู่บ้าง ซึ่งถึงจะหายบ้าง ก็ทำให้
กลายเป็นคนไม่เต็มบาทไป ใครๆ ก็รู้อยู่แล้วว่า เจ้านี่มันชอบ
หมกมุ่นอยู่กับวิชาลึกลับของพวกโยคี ความหมกมุ่นชนิดนี้ อาจ
กลายเป็นปมฝังแน่นอยู่ในสัญชาตญาณ นานๆ ก็มีการแสดงออก

ในรูปจิตใต้สำนึกสักครั้งหนึ่ง โดยไม่ถึงกับจะต้องเรียกว่าเป็น
อาการเสียจริตก็เป็นได้”

ความคิดคำนึงของเขาชะงักลง เมื่อบุรุษพยาบาลคนหนึ่ง
เข้ามารายงานว่า “คุณนายละไม มารอพบคุณหมออยู่ใน
ห้องรับแขกข้างล่างครับ”

กำพลลุกขึ้นยืนโดยเร็ว

“ฉันจะลงไปพบท่านเดี๋ยวนี้แหละ ว่าแต่คนไข้พิเศษของ
เราเป็นอย่างไรบ้าง?”

“ดูเหมือนจะนั่งเขียนอะไรอยู่ในห้อง ทำทางเป็นปกติ
เรียบร้อยดีครับ”

เขาพยักหน้า คว่าเส้นนอกขึ้นมาสวม แล้วเดินออกจาก
ห้องทำงานส่วนตัวในทันที

สุภาพสตรีสูงอายุหนึ่งคอยเขายู่ก่อนแล้ว โดยมีศาสตราจารย์ นายแพทย์วัจน์ วุฒิชิต แพทย์อาวุโสผู้มีชื่ออันเป็นหมอประจำ ครอบครัวร่วมอยู่ด้วย ส่วนโซฟาตัวเดียวกับคุณนาย เป็นร่าง สະคราญของสาวสวยสะดุดตาในเครื่องแต่งกายและอาการณ์ ล้ำสมัยนั่งไขว่ห้างเป็นสง่า เหลือบผาดๆ แวบเดียว หมอกำพล ก็จำได้ว่านั่นคือ นางสาวเจดิลักษณ์ นคราภิบาล ดาวดวงเด่น ของสังคมชั้นสูง คู่หมั้นแสนสวยของคนไข้ของเขานั่นเอง

ทั้งสามกำลังรอคอยเขายู่ด้วยอาการกระวนกระวาย

“เพื่อนของเธอเป็นยังไงบ้าง กำพล?”

คุณนายเอ่ยถามขึ้นโดยเร็วทันทีที่เขาโผล่เข้าไป เป็น การกล่าวอย่างคุ้นเคยสนิทสนม เพราะเห็นมาแต่ไหนแต่ไร

“ก็ไม่มีอะไรนี่ครับ คุณอา ผมและคณะจิตแพทย์ ทั้งหมดของที่นี่ลงความเห็นว่ อาการของจักรกฤษณ์เป็นปกติดี ทุกอย่าง”

เขาตอบอย่างอ่อนน้อม ความรู้สึกของหมอกำพลที่มีต่อ
สุภาพสตรีสูงวัยผู้นี้ ไม่ผิดอันใดกับญาติผู้ใหญ่ที่เคารพนับถือ

“หมอแน่ใจหรือคะ?”

เสียงแหลมใสแทรกสวนขึ้น เป็นเสียงของเจดิลักษณ์
ผู้ถอดบุหรืออกจากริมฝีปากสีแดงสด และพนเป็นทางลงต่ำ
กำพลชำเลื่องหางตาไปทางเจ้าของเสียงนิดหนึ่ง เขายังไม่ทันจะ
เอ่ยคำใดออกมา แพทย์ประจำครอบครัวก็ถามซ้ำมาอีกคนว่า

“กรุณابอกถึงผลการตรวจสอบโดยละเอียดหน่อยสิครับ
หมอ”

“เคลียร์หมดทุกอย่างครับ อาจารย์—”

กำพลกล่าวขึ้นซ้ำๆ อย่างระมัดระวัง

“เรารับรองได้ว่า คนไข้มีสภาพทางจิตและประสาทปกติ
ครบถ้วนอย่างคนสามัญธรรมดาทุกประการ ได้สอบกันหมด
ในทุกด้านแม้กระทั่งทำ ไอ.คิว. ระดับเขาวرنัฏิกภาพไม่ได้เสื่อม
ลงเลย เหนือกว่าคนทั่วๆ ไปเสียอีก”

แขกพิเศษหรือกลุ่มญาติของคนไข้ทั้งสามหันมองดูหน้า
กันอย่างประหลาดใจ แล้วจึงมาที่เขาอีกครั้งเป็นตาเดียว

“ถ้างั้นก็แปลก—”

คุณนายผู้เป็นมารดาพึมพำออกมา

“แล้วที่เขามีอาการพิลึกๆ อย่างที่อาและใครต่อใคร
ในบ้านเห็นกันก่อนที่จะส่งมาอยู่โรงพยาบาลนั้นล่ะ มันหมายถึง
อะไร?”

กำพลหัวเราะเบาๆ ลูบมือทั้งสองเข้าหากัน

“หมายถึงการพูดหรือแสดงกิริยาแปลกๆ กับลมแล้งอะไร
ทำนองนี้ใช่ไหมครับ?”

“ก็ยั้งนั้นะซิคะ”

ผู้ตอบเขา ไม่ใช่มารดาของผู้ป่วย หากแต่เป็นคู่หมั้นสาว
ผู้насมัยในทุกด้าน หล่อนกล่าวต่อมาว่า

“คุณภพณ์มักจะพูดคนเดียว บางทีก็มีอาการขบขัน
หรือบางทีก็เกรี้ยวกราดเอา กับเสาบ้าง แก้อี้บ้าง บางทีก็ฝาดผนัง

ห้อง ยิ่งกว่านั้น ยังมีอะไรแปลกๆ อีกตั้งหลายอย่างชนิดที่คน
สติดีเขาไม่ทำกัน”

“โปรดบอกให้ละเอียดซิครับ มีอะไรอีกบ้างที่คุณเคยเห็น
จักรกฤษณ์มีอาการที่ว่าพิลึกๆ นั้นนะ”

สาวสวยเม้มริมฝีปากรูปเข้ายวนรับกับปลายจมูกเขิด
ก่อนข้างรี้น ความจริงหล่อนเป็นคนงามมากคนหนึ่ง ถ้าหากจะ
ตัดความยโสวางท่าปั้นปึ่งจนเกินสภาพออกไปเสียบ้าง ท่าทาง
ของหล่อนราวกับเจ้าหญิง หมอกล่าวพลไม่แน่ใจนักกว่า เจิดลักษณะ
มีความกลัดกลุ้มกังวลใจในकुหมั้นจากแก่นลึกของใจจริงเพียง
ไหน ความใหญ่โตโอ้อ่าของหล่อนมันอยู่ที่บิดาเป็นรัฐมนตรี
คนสำคัญคนหนึ่งในวงการบริหารปัจจุบันนี้เท่านั้น หล่อน
ท่องเที่ยวศึกษามาหลายประเทศ แต่ไม่เคยได้อะไรเกินไปกว่า
ประกาศนียบัตรจากร้านเสริมสวย และโดยอาศัยที่บิดาของ
หล่อนเกี่ยวต้องเป็นญาติห่างๆ กับคุณนายละไม และรักใคร่นับถือ
กันดี การหมั้นได้กระทำขึ้นก่อนการเดินทางไปทำปริญญาธุษฎี
บัณฑิตครั้งหลังของจักรกฤษณ์ ซึ่งจักรกฤษณ์เองก็ไม่ได้
กระตือรือร้นหรือยินดียินร้ายอะไร ปล่อยทุกสิ่งทุกอย่างให้เป็น

หน้าที่จัดสรรของมารดา เพราะปรารถนาที่จะเอาใจมากกว่า
อย่างอื่น

“มีอยู่ครั้งหนึ่ง เวลากลางวัน”

คู่หมั้นจ่ายศของคนไข้เอ๋ยขึ้นต่อมาด้วยน้ำเสียงชัดเจน
สดใส เหมือนจะพูดต่อหน้ากล้องโทรทัศน์ ซึ่งหล่อนมักจะมี
หน้าที่ผูกพันปฏิบัติอยู่บ่อยๆ เกี่ยวกับการแนะนำวิธีเสริมสวย

“เราไปรับประทานอาหารด้วยกันที่ภัตตาคารอาหารไทย
แห่งหนึ่ง พออาหารถูกเสิร์ฟ แกก็เอะอะโวยวายไม่ยอม
รับประทานอาหาร บอกว่าเห็นเชื้อโรคเต็มไปหมดในจานอาหาร ทำ
เอาผู้จัดการและคนที่ไปรับประทานอาหารอยู่ในร้านทั้งหมดในขณะนั้น
แตกตื่นกันไปหมด ดิฉันอายคนเหลือเกิน คุณภรรยาทะเลาะกับ
พนักงานในร้านอาหารล้นไปหมด ใครๆ พิจารณากันว่า
คุณภรรยาเป็นพวกอันธพาลเจตนาเข้าไปรบกวนเรื่อง บางคนก็
เข้าใจว่าเสียสติ ส่วนคุณภรรยาก็หาว่าภัตตาคารแห่งนั้นสกปรก
ที่สุด สมควรที่กระทรวงสาธารณสุขจะสั่งปิด ผลที่สุด...”

หล่อนเว้นระยะหัวเราะ พร้อมกับยกไหล่ อัดบุหรืก่อนที่
จะกล่าวต่อมาว่า

“ดิฉันต้องรีบลากตัวแกออกมาเสียก่อนที่จะเกิดเรื่องไป
กันใหญ่ ตกลงวันนั้นตัวแกเองไม่ยอมทานอะไรเลย นอกจาก
บริันดี แล้วก็น้ำโซดาเปล่าๆ”

หมอกำพลอึ้ง กะพริบตาถี่ๆ อย่างว่าแต่เจ็ดลักษณะเลย
เขาก็ยังโดนมากับตนเองแล้วเกี่ยวกับเรื่องในทำนองนี้ ก่อนที่จะ
กล่าวเช่นไร หมอวัจน์เสริมมาว่า

“ตลอดระยะเวลาที่คุณกฤษณ์อยู่ในความดูแลของหมอ
หมอไม่เห็นลักษณะอาการแปลกๆ อะไรบ้างเลยหรือ?”

นายแพทย์โรคประสาทยิ้มออกมาอย่างอึดอัด ถอนใจ
เบาๆ

“ก็—มีบ้างนิดหน่อยเหมือนกันครับ แต่ผมไม่อยากจะถือ
ว่านั่นเป็นการแสดงออกของความวิกลจริต เป็นแต่เพียงอาการ
อะไรสักอย่างหนึ่ง ที่ผมอยากเรียกว่า ‘ประสาทหลอน’ ผูกพัน
ติดแน่นอยู่กับปมชนิดหนึ่งซึ่งเกิดขึ้นในสมอง เพราะโดยทั่วๆ
ไปแล้ว คนวิกลจริตจะไม่ทราบเลยว่า เขาได้ประพฤติอะไร
ออกไปบ้าง และปราศจากการรับรู้รับผิดชอบหรือสำนึก แต่ใน
กรณีของจักรกฤษณ์ เขารู้สึกตัวเองดีในทุกครั้ง ทั้งยังรู้อีกด้วย

ว่าสิ่งที่เขาเผลอกระทำลงไปนั้น คนอื่นๆ อาจเข้าใจว่าเขาบ้า
ง่า...ผมอยากจะเรียนถามอาจารย์สักเล็กน้อย—”

กำพลยกมือขึ้นลูบปลายคาง มองนิ่งไปยังศาสตราจารย์
นายแพทย์อาวุธ ผู้อยู่ในฐานะเป็นฝ่ายเจ้าของไข้

“—ในขณะที่จักรกฤษณ์ยังพักรักษาตัวอยู่เมืองนอก
หลังการผ่าตัด อาการเช่นนี้ของเขามีมาก่อนหรือเปล่าครับ?”

หมอวัจน์สันติระชะ

“ไม่มีเลย หลังการผ่าตัดและรักษาเรียบร้อย ก็เห็นคุณ
กฤษณ์เป็นปกติเรียบร้อยดีทุกอย่าง เพิ่งจะมามีอาการแสดงออก
ในขณะที่ที่กลับมาถึงประเทศไทย ที่แรกก็เล็กน้อยก่อน และ
ค่อยๆ เพิ่มมากขึ้นเป็นลำดับ”

“ถ้าเช่นนั้นก็เป็นเรื่องน่าประหลาด—”

กำพลกล่าวเพิ่มพ้ำ แม้ริมฝีปากเป็นเส้นตรงอย่าง
ครุ่นคิดไตร่ตรอง

“—แต่จะอย่างไรก็ตาม ผมคิดว่าเราตัดความกังวลใจใน
เรื่องนี้ออกไปเสียก่อนเถิดครับ และคอยเฝ้าดูอาการของเขา

ต่อไป ในชั้นแรกนี้ ผมขอให้คำรับรองว่าจักรกฤษณ์มีสติ
ครบถ้วนบริบูรณ์ดีทุกประการ ไม่มีอันตรายใดๆ สำหรับสุขภาพ
ของตนเองหรือเป็นภัยต่อสังคมอย่างใดทั้งสิ้น ผมยังแน่ใจอีก
ด้วยว่า ถ้าไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงในทางที่ร้ายเลวกว่านี้ เขาอาจ
เรียนต่อไปได้ในวิชาทุกแขนงที่เขาต้องการจะเรียน เรามาตั้ง
ข้อพิจารณาตามประสาชาวบ้านพลงๆ ไปก่อนว่า เขากลายเป็น
คนไม่ค่อยเต็มเต็งไปเสียก็แล้วกันครับ คนไม่เต็มเต็งไม่ใช่คนบ้า
เพียงแต่แอ๋ปๆ นิดหน่อยเท่านั้น และก็ไม่ได้ถึงกับเสียคนไปอย่าง
ที่เราเกรง”

นายแพทย์เปลี่ยนสายตาไปจับอยู่ที่มารดาของคนป่วย
ยิ้มให้อย่างปลอบใจ

“—ขณะนี้ผมขอร้องให้คุณอา อย่าเพิ่งคิดอะไรให้มากเกินไป
ครับ กฤษณ์เรียนหนักไปในศาสตร์ลึกลับ ที่โลกของวิทยาศาสตร์
ยังไม่ยืนยันรับรอง เพราะฉะนั้นเขาก็น่าจะมีปฏิกิริยาไปในทาง
ลึกๆ ลับๆ บ้างเป็นธรรมดา อีกอย่างหนึ่ง ถ้าจะพูดกันถึงด้าน
จิตวิทยาแล้ว คนที่มีมันสมองพิเศษชั้นอัจฉริยะประเภทเดียวกับ
กฤษณ์ก็มักจะเป็นคนที่มีความรู้สึกนึกคิดผิดกับสามัญชนอยู่
แล้ว มักจะวิตถารพลิกแพลง ชนิดที่ปกติชนคาดไปไม่ถึง ถ้าเรา

จะถือเสียว่าอาการที่เกิดขึ้นเหล่านี้ เป็นผลมาจากพลังสมอง
ส่วนพิเศษของคนอย่างเขา ก็ไม่มีอะไรจะต้องวิตก”

สตรีสูงอายุหันไปมองดูนายแพทย์ประจำครอบครัวนั่ง
ไปอีกรูใหญ่ สีหน้ายังไม่คลายความกังวลรุ่มร้อนใจ ในที่สุดก็
ถอนใจยาว

“เธอรับรองได้แน่หรือว่า เพื่อนของเธอจะไม่มี
วิปริตวิกลจริตขึ้นมามากกว่าที่แล้ว?”

กำพลหัวเราะอ่อนโยน สันตึระชะ ๆ

“คงจะไม่หรอกครับ ผมตั้งใจเรียนให้ทราบอยู่เหมือนกัน
ว่า ผมจะอนุญาตให้เขาออกจากโรงพยาบาลไปได้ ปล่อยเขา
โดยอิสระ และเฝ้าดูอาการเขาเจียบๆ สักพัก ถ้าเห็นผิดท่าอย่าง
ใดค่อยเอามาตรวจใหม่ ระหว่างนี้ถึงอยู่โรงพยาบาลก็ไม่มี
ประโยชน์อะไร ทำให้เขารู้สึกเหมือนตนเองเป็นนักโทษถูกกัก
บริเวณเสียเปล่าๆ”

“หมอบอกว่าไม่ผิดปกติได้ยังไงคะ ในเมื่อก่อนนี้คุณกฤษณ์
ไม่เคยเป็นอย่างนี้”

เจดิลักษณ์แย้งมาพร้อมกับยิ้มให้ แต่เป็นการยิ้มแบบตัด
ควบคุมตามทฤษฎีของการวางท่า ชนิดที่หล่อจนเคยศึกษามา
จากโรงเรียนนางแบบ เลยทำให้เสน่ห์แท้จริงอันควรมีถูกทำลาย
ไปเสียอย่างน่าเสียดาย กำพลดูแล้วพลอยรู้สึกอึดอัดลำบากใจ
แทน

“ระยะเวลาจะเป็นเครื่องตรวจสอบที่ดีที่สุดว่าคุณ
เจดิลักษณ์ เพราะในขณะนี้จิตแพทย์ยังไม่สามารถลงความเห็น
เป็นอื่นได้ นอกจากยืนยันว่าเขาเป็นปกติดี”

เขาตอบคำถามของคนไข้อย่างสุภาพสำรวมด้วยเหตุผล
ที่ไม่สามารถจะหามาตอบให้ได้ดีไปกว่านี้อีกแล้ว

“หมอวันนี้มีความเห็นอย่างไร?”

คุณนายหันไปทางนายแพทย์ประจำครอบครัว เอ่ยขึ้น
อย่างขอความเห็น

“ผมคิดว่า เราเชื่อหมอกำพลไว้ก่อนเถิดครับ อย่าเพิ่ง
วิตกวิจารณ์อะไรไปมากนัก ผมเองถึงแม้จะเป็นหมอเหมือนกัน
ผมก็ชำนาญแต่เฉพาะตรวจรักษาโรคธรรมดาเท่านั้น โรคทาง

จิตประสาท ต้องให้ผู้เชี่ยวชาญโดยเฉพาะเขา เมื่อทางนี้ยืนยันว่ายังไม่มียะไร ก็ควรปฏิบัติตามที่เขาแนะนำ”

คุณนายหันมาทางหมอกำพลอีกครั้ง ถามว่า

“แปลว่า เธอจะยอมให้จักรกฤษณ์กลับบ้านได้?”

“ครับ ปล่อยทุกสิ่งทุกอย่างแก่เขาเหมือนคนธรรมดา อย่าพยายามบีบคั้นหรือกะเกณฑ์อะไรเอากับเขา อย่าทำให้เขาคิดว่า เขากลายเป็นเด็กหรือคนป่วยที่จะต้องอยู่ในความควบคุมดูแลทุกฝีก้าวย่าง เพียงแต่สังเกตเขาไว้เงียบๆ ดูว่าอะไรจะเกิดขึ้นในทำนองไหน”

“ประเดี๋ยวคุณกฤษณ์เกิดอาละวาดขึ้นมาละก็ แม่เชียว”

หญิงสาวบ่น

“เรื่องนั้นเห็นจะไม่มีแน่ครับ ผมกล้ำรับประกัน”

“แล้วเธอจะให้เขากลับได้เมื่อไหร่?”

กำพลคิดอย่างรอบคอบ ก่อนจะตอบว่า

“ผมว่า สักอาทิตย์หน้าเป็นไงครับ ระยะสองสามวัน
ระหว่างนี้ ผมจะตรวจดูอาการเขาให้แน่ชัดอีกครั้ง”

“ก็ดีเหมือนกัน ให้แน่ใจหมอที่สุดเสียก่อนก็แล้วกัน”

หมอวัจน์บอก

“วันนี้อาทิตย์ใจจะมาเยี่ยมเขา หมอจะมีอะไรจัดซื้อไหม?”

มารดาของคนไข้ถามเบา ๆ กำพลยิ้มให้ ลูกขยับยืนพร้อมกับกำมือ

“ไม่มีอะไรจัดซื้อเลย เชิญครับ”

เมื่อทุกคนก้าวเข้าไปในห้องของคนไข้โดยการนำของหมอ
กำพล ต่างก็พากันยืนหันไปจากภาพที่เห็น

จักรกฤษณ์ อิศราลักษณ์ นั่งอยู่บนเบาะนอนเล็กๆ วางเท้า
ทั้งสองลงไปในอ่างเคลือบใบหนึ่ง กลืนกอดฮอลล์จนคลั่งไปทั้งห้อง
มันระเหยขึ้นมาจากอ่างที่เขาเพิ่งแช่เท้าอยู่นั่นเอง ศีรษะโพกไว้
ด้วยผ้าขนหนู

กำพลหน้าเสีย หันมายิ้มเจื่อนๆ กับแขกพิเศษทั้งสาม
ผู้ซึ่งบัดนี้จ้องคนป่วยเป็นตาเดียว ขณะนั้น พอดีกับที่จักรกฤษณ์
เงยหน้าขึ้นมาเห็น เขาหัวเราะร่าออกมา กระโดดออกจากอ่าง
ที่แช่เท้าเดินตรงเข้าไปจับมือของคุณแม่ไว้ พลังหันไปทักทาย
แพทย์ใหญ่ประจำครอบครัว แล้วจึงยิ้มให้แก่คู่หมั้นสาวสวย
เจิดลักษณะหน้าซิด ก้าวถอยหลังหนีเขาไปก้าวหนึ่งอย่างพรันใจ
พิกล

“กฤษณ์ ลูกเป็นอย่างไรบ้าง แม่มาเยี่ยม”

สุภาพสตรีสูงอายุนุ้เป็นมารดาพูดเกือบจะเป็นเสียง
กระซิบ กล้ากลืนอะไรบางอย่างลงคออย่างยากเย็น ซ้ำเลื่องมอดู
อ่างกอสอลล์ที่ลูกชายใช้แช่เท้า แล้วมองไปทางหมอกำพลเหมือน
จะถาม

จักรกฤษณ์หัวเราะร่วน กุมมือของมารดาไว้นั่น

“ผมสบายดีที่สุดเชียวครับ คุณแม่ มีห้องหรูๆ ขนาด
โรงแรมชั้นเดอลูกซ์อยู่ มีหมอใหญ่ขนาดเจ้ากำพลเป็นพี่เลี้ยง
โอ๊ย! ทุกสิ่งทุกอย่างแสนที่จะสะดวกสบาย”

อาการของเขาร่าเริงกระปรี้กระเปร่า แต่ผู้เป็นมารดา
คู่หมั้น และแพทย์ประจำครอบครัวได้แต่ยืนมองดูตากันอึ้ง
บังเกิดความไม่สบายใจขึ้นอย่างบอกไม่ถูก

“คุณกฤษณ์กำลังทำอะไรอยู่หรือคะ”

จิตลักษณะผืนใจถามเสียงสั้นๆ พยายามจะยิ้มให้

“ล้างเท้า”

เขาตอบสั้นๆ พร้อมกับหัวเราะเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้น

“เอากอฮอลล์นะหรือคะ ล้างเท้า”

คู่หมั้นสาวถามตะกุกตะกักต่อมา

“ใช่! มันฆ่าเชื้อได้ดีกว่าอย่างอื่น คุณอย่าสงสัยไปเลยนะ
ผมไม่ได้วิปริตผิดอาเพศไปหรอก ทำผมมันไม่สะอาด มีตัว
อะไรเกาะเต็มไปหมด ขยะแขยงเหลือเกิน ก็เลยเอากอฮอลล์แช่”

หญิงสาวครางอะไรออกมาคำหนึ่ง สีหน้าเหมือนจะเป็นลม
ส่วนคุณนายมารดาน้ำตาคลอ หันไปดูหมอกำพลอย่างน่าสงสาร

อยู่เช่นนั้น นายแพทย์หนุ่มหัวเราะกลบเกลื่อน หันไปตบไหล่
คนไข้ดูเบาๆ

“บ้าจริงกฤษฎณ์ ทำไมแกถึงชอบทำอะไรพิเรนทร์อย่างนี้
นะ”

จักรกฤษฎณ์จู่ปากกลืน เบิกตาโต ยกมือขึ้นกระซอกผ้าโพก
ศีรษะออกแล้วเกาแกรกๆ อย่างหัวเสีย

“พิโซ่ววัย หมอ! นี้อยากจะให้ฉันบ้าไปจริงๆ หรือยัง
ถึงได้หมั่นแหย่นักพับผ้า ชักอยากบ้าเสียแล้วซิคะได้รู้แล้วรู้รอด
ไป บ้านะไม่กลัวหรอก กลัวแต่จะไม่บ้าเท่านั้น”

ว่าแล้วเขาก็กระโดดกลับขึ้นเตียง นอนทางตำราอ่านเฉย
เสีย ไม่สนใจกับใครอีกทั้งสิ้น

ทุกคนกลับออกไปจากห้องนั้นอย่างเงิบๆ ด้วยสีหน้า
สลด คุณนายมารดาขับน้ำตาไปจนกระทั่งถึงรถ หมอกำพลเดิน
ตามไปส่งด้วย

“ดูเอาเถอะ กำพล—”

สตรีมีอายุพูดเสียงเครือ

“—อย่างนี้จะให้เขากลับไปอยู่บ้านได้หรือ”

“เอาเถิดครับ ผมจะเรียนให้ทราบภายหลังอีกครั้ง”

เมื่อฝ่ายญาติของคนไข้พากันกลับไปหมดแล้ว หมอกำพลก็กลับขึ้นมาในห้องจักรกฤษณ์อีกครั้ง

“ไปกันหมดแล้วหรือ?”

ดร.หนุ่มผู้ป่วยทางจิตประสาท ถ้ามด้วยเสียงขุ่นๆ สีหน้าหงุดหงิดทันทีที่เห็นนายแพทย์โผล่กลับเข้ามา

“หมดแล้ว”

“ดี! ร้าคาญเหลือเกิน ให้ตายซิ มาเยี่ยมแล้วก็ทำเสรำทุกขโศกราวกับว่าฉันจะตายจากไปก็ไม่ปาน บอกตรงๆ คนอื่นก็ช่างเถอะ ฉันสงสารคุณแม่ ท่านไม่น่าจะคิดอะไรุ่นวายมากเกินไปเลย ลูกอยู่ดี ๆ แท้ ๆ หาว่าลูกเป็นบ้าเสียสติ ถึงกับส่งมานอนโรงพยาบาล ประเดี๋ยวก็น้ำเสียจริง ๆ เท่านั้น—”

แล้วก็หัวเราะออกมานิดหนึ่ง เบ้าปาก

“—ยายเจตลักษณะ คนงามนั้นก็เหมือนกัน ป่านนี้หล่อนคงคิดอยากจะถอนหมั้นกับไอ้คนวิกลจริตอย่างฉันทิ่มแทงมาแล้ว ก็คงดีพิลึก ถ้าเป็นอย่างนั้นได้”

กำพลหย่อนกายลงนั่งบนเตียง ค่ำกับหรือออกมาจุดธูป

“นี่ ถ้ามจริง ๆ สักอย่างหนึ่งเถอะ ปัญหาทั้งหลายแหล่ มันอาจอยู่เพียงแต่เรื่องนี้เรื่องเดียวเท่านั้น—”

“จะถามอะไร?”

“ที่แกทำอะไรอุตริ บ้า ๆ บอ ๆ อยู่ทุกวันนี้ ความจริงเป็นการแสวงสร้างสถานการณ์เพื่อให้คุณเจตลักษณะเลิกคิดที่จะแต่งงานกับแกใช่ไหม ฉันรู้ดี ว่าแกยังไม่คิดที่จะมีเมีย หรืออยากจะเกี่ยวข้องกับผู้หญิงคนไหนทั้งสิ้น เลยทำเป็นบ้าเสีย”

คนไข้หนุ่มขมวดคิ้ว ลุกขึ้นจากเตียงปิดตำราที่ทางอ่านอยู่ จ้องหน้าหมอกำพล แล้วหัวเราะลั่นออกมา

“บ๊ยะ! คุณแกจะรู้อะไรมาจริงนะ พ่อหมอโรคจิต ถูกละ ฉันไม่ได้คิดที่จะแต่งงานกับเจตลักษณะหรือใครทั้งสิ้นในขณะนี้ ชีวิตฉันยังต้องการการศึกษาอีกมาก ไม่อยากให้ใครเข้ามายุ่ง

เกี่ยวกับ แต่ขอให้รู้ไว้ด้วยว่า ฉันไม่ได้เกล้งสร้างสถานการณ์
ใดๆ ขึ้นอย่างที่เราว่า ฉันก็บอกแล้วว่า ฉันไม่ต้องการทำอะไรให้
ใครเขาเห็นอาการที่เรียกว่าบ้าๆ บอๆ ของฉันอีก แต่ช่วยไม่ได้
เลย มันบังเอิญแท้ๆ เขาเข้ามาเห็นกันเองตะหาก พิโซ่ กะอีแค่
มองเห็นฉันล้างเท้าด้วยกอลล์เท่านั้น ทุกคนก็ทำหน้าเสียเสีย
แล้ว รวมทั้งแกด้วย มันน่าหัวเราะให้พินหัก นี่ไม่รู้ใครบ้ากันแน่”

กำพลถอนใจยาว โคลงศีรษะซ้ำๆ

“แกคงมองเห็นเชื้อโรคคลานยุบยับอยู่ที่ตีนแกอีกงั้นสิ?”

อีกฝ่ายหนึ่งนั่งเรียบไปครู่ใหญ่ ก็หัวเราะหึๆ ขึ้นในลำคอ

“ไม่มีทางที่แกจะเข้าใจฉันได้หรอก หมอ และฉันก็บอก
แล้วว่าจะไม่ขออธิบายอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้ทั้งสิ้น ว่าแต่เนี่ยละ—”

จักรกฤษณ์ตบไหล่กำพลแรงๆ เปลี่ยนเรื่อง สีหน้า
กลายมายิ้มแย้ม

“—คินนี่แกว่างไหมล่ะ?”

“จะทำไม”

หมอบำหน้าง แล้วหัวเราะ

“เป็นอะไร?”

“ฉันจะลองทำตัวเป็น ‘เต่า’ คุดลาก ‘ปลา’ อย่างแกล้งให้ขึ้นไปพบเห็นอะไรบนบกที่ฉันเห็นดูบ้าง ลองดูไหม?”

สหายของเขาถอนใจเฮือก

“ไปๆ มาๆ ก็พูดเรื่องเต่าๆ ปลาๆ อีกแล้ว ว่าอันที่จริงไอ้คนบ้านี้ มันก็มีวิธีพูดอะไรชนิดที่คนดีๆ ไม่สามารถจะจัดถ้อยคำคิดไปถึงที่เดียวนะ มันคล้องจองกันเป็นวลีๆ แต่ฟังดูแล้วไม่ครบประโยคสมบูรณ์ ฟังไม่เป็นภาษา เป็นต้นว่า ก้านดำ-ก้านแดง-เข่าปั้น-เข่าทำ-เครื่องยนต์-กลไก-ตะเข็บก-จิ้งจกป่า ฯลฯ เฮ้อ! คุยกับแกมากๆ ไอ้ฉันก็พลอยเป็นบ้าไปด้วยอีกคน เลิกฟังชานเสียวที่น่าจ๊กรกฤษณ์ แล้วก็นอนพักเสียเถอะ ฉันว่าอาทิตย์หน้าจะปล่อยแกล้งกลับไปบ้าอยู่ที่บ้านแล้ว รำคาญเต็มทน”

แล้วกำพลก็หัวเราะออกมาอย่างขันๆ ตั้งท่าจะเดินออกไปจากห้อง แต่คนไข้หนุ่มของเขาแผ่นพรวดเดียวถึงตัวกระซกแซนไว้